

DESTER

No. 7 JULI 1962

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

Marken

meisje onder de zes jaar

62ste JAARGANG

Nr 7

INHOUD:	Blz.
De vraag van de maand	199
Hoffelijkheid	203
Wees verstandig en houd je aan de feiten	204
Conferentie - sprokkels	205
Kent ge Uw Evangelie	210
Ook in de Gemeente Sneek een 80-jarige	213
De Waarheid	214
De terugtocht van de vrees	215
C.O.V. Conferentie 9, 10 en 11 juni 1962	217
De Tempelreis juni 1962	219
Johannes Huss	221
Gebeurtenissen in de zending	223
Wat wij ons ernstig voornemen	228

Redacteur: J. HENRY VOLKER, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Administratie: Amersfoortsestraatweg 214, Huizen N.H.

„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus

van de Heiligen der Laatste Dagen

verschijnt eenmaal per maand.

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR

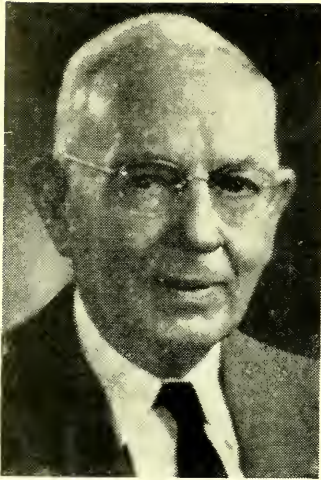
GIRONUMMER 274746 - AMSTERDAMSCHER BANK

BIJKANTOOR LAREN N.H. - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalfen

★

VRAAG: „Wat ik ga vragen is misschien niet erg belangrijk, maar wellicht kunt u mij zeggen waar ik over dit onderwerp iets kan vinden. Ik weet niet wat ik van het woord „gesproken” moet denken, zoals dat in Matth. 12 : 31-33 staat. Daar wordt ons gezegd, dat het spreken tegen de Zoon des Mensen vergeven kan worden. Door wat soort handeling of middel lastert (Luc. 12 : 10) men de Heilige Geest? Als ik een goed artikel over dat onderwerp zou kunnen lezen, kon ik mijn gevolgtrekkingen maken”.

ANTWOORD: Uw vraag, die aan iemand buiten de Kerk of iemand, die inactief en onverschillig ten opzichte van de kerkleer is geweest, moeilijk is uit te leggen, is zeer belangrijk. Om de vraag duidelijk voor ons te hebben, zal het goed zijn de passage waarom het gaat, aan te halen.

„Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den menschen vergeven worden, maar de lastering tegen den Geest zal den menschen niet vergeven worden.

„En zoo wie eenig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des menschen, het zal hem vergeven worden; maar zoo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken heb-

ben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst.

„Of maakt den boom goed en zijne vrucht goed, of maakt den boom kwaad en zijne vrucht kwaad; want uit de vrucht wordt de boom gekend”.

Tcen Johannes de Doper in de wildernis predikte, zeide hij tot de mensen: „Ik doop u wel met water tot bekeering; maar die na mij komt, is sterker dan ik, wiens schenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal U met den Heiligen Geest en met vuur doopen” (Matth. 3 : 11).

Bij verschillende gelegenheden sprak de Heiland tot zijn discipe-

len over de gave van de Heilige Geest. Over deze gave wordt in de Bijbel veel gesproken, voornamelijk in het Nieuw Testament.

Toen Nicodemus tot de Heiland ging om licht van Hem te ontvangen, zeide de Here tot hem: Voorwaar zeg ik u, tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijks Gods niet zien. (Joh. 3 :3). Dit klonk Nicodemus vreemd in de oren, dus vroeg hij hoe een mens wederom geboren kon worden. De Here antwoordde: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zoo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan. Hetgeen uit het vleesch geboren is, dat is vleesch, en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest. Verwonder u niet, dat Ik gezegd heb: Gij lieden moet wederom geboren worden.

„De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, vanwaar hij komt en waar hij henegaat; alzoo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is”. (Ibed. 3 : 5-7).

De geboorte uit water is natuurlijk de doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden. Dit is een noodzakelijke verordening voor intrede in Gods Koninkrijk. De doop uit de Geest is door het opleggen der handen door iemand, die het priesterschap draagt. Een verordening, die door een onbevoegde wordt verricht, is in de ogen des Heren slechts een bespottig. Zo wordt de gave van de Heilige Geest eveneens door het opleggen der handen gegeven door iemand, die officieel met goddelij-

ke autoriteit is bekleed. Joseph Smith en Oliver Cowdery ontvingen deze autoriteit van Petrus, Jacobus, die gezonden waren om het Melchizedekse Priesterschap te schenken. De Here zeide tot Joseph Smith in een openbaring, in oktober 1830:

„Ja, bekeert u, en wordt gedoopt, een ieder uwer, voor de vergeving van uw zonden; ja wordt gedoopt in water, en dan komt de doop met vuur en met de Heilige Geest.

„Ziet, voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Dit is Mijn evangelie; en bedenkt, dat zij geloof in Mij moeten hebben, want anders kunnen zij op geen enkele wijze zalig worden.

„En op deze rots zal Ik Mijn Kerk bouwen; ja, op deze rots zijt gij gebouwd, en indien gij voortgaat, zullen de poorten der hel u niet overweldigen.

„En gij moet de voorschriften en verbonden der Kerk gedenken en onderhouden.

„En wie ook geloof hebben, moet gij in Mijn Kerk bevestigen door oplegging der handen, en Ik zal hun de gave des Heiligen Geestes verlenen. (L. & V. 33 : 11-15). Paulus besefte dat er iets niet in orde was, toen enige bekeerden te Efeze beweerden gedoopt te zijn. Hij vroeg hun of zij de Heilige Geest na hun doop hadden ontvangen. Zij antwoordden: „Wij hebben zelfs niet gehoord, of daar een Heilige Geest is.”

Door dit antwoord rees bij Paulus ernstige twijfel aan de geldigheid van hun doop, en hij vroeg hun: Waarin zijt gij gedoopt? En zij zeiden: In den doop van Johannes. Toen zeide Paulus: Johannes heeft

wel gedoopt den doop der beke-
ring, zeggende tot het volk, dat zij
gelooven zouden in Degene, die
na hem kwam, dat is in Jezus
Christus. En die hem hoorden,
werden gedoopt in den Naam des
Heeren Jezus;

En als Paulus hun de handen opge-
legd had, kwam de Heilige Geest
op hen, en zij spraken met vreem-
de talen en profeteerden. (Hand.
19 : 1-6).

Deze gave bezaten alle profeten
van cuds, zoals Petrus ons mede-
deelt, waar hij zeide: „Dit eerst
wetende, dat geen profetie der
Schrift is van eigen uitlegging;

„want de profetie is voortijds niet
voortgebracht door den wil eens
menschen, maar de heilige menschen
Gods, van de Heiligen Geest ge-
dreven zijde, hebben ze gesproken.
(2 Petrus 1 : 20-21).

De leden van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen hebben krachtens
hun getrouwheid en onkreukbaar-
heid recht op dezelfde leiding en
goddelijke kennis, die aan de Hei-
ligen in andere bedelingen, van de
tijd van Adam af, werden gegeven.
Niemand kan echter deze gave
hebben en geloof oefenen, indien
hij of zij de geboden, die de Heer
heeft gegeven, niet in alle nede-
righeid onderhoudt. De Heilige
Geest woont niet in onreine taber-
nakelen en zal evenmin met de
mensen strijden, tenzij zij hun ge-
dachten zowel als hun lichaam rein
houden en de Heer ijverig die-
nen. Toen de Heiland, kort voor
zijn verraad, in een plechtige ver-
gadering met zijn apostelen bij-
een was, zeide Hij tot hen:

„Indien gij Mij liefhebt, zoo be-
waart mijne geboden.

„en Ik zal de Vader bidden, en
Hij zal U eenen anderen Trooster
geven, opdat Hij bij u blijve in
der eeuwigheid,

„Namelijk den Geest der waarheid,
welke de wereld niet kan ontvan-
gen, want zij ziet Hem niet en kent
Hem niet; maar gij kent Hem,
want Hij blijft bij u lieden en zal
in u zijn”. (Joh. 14 : 15-17).

„Doch Ik zeg u de waarheid, het
is u nut, dat Ik wegga; want in-
dien Ik niet wegga, zoo zal de
Trooster tot u niet komen; maar
indien Ik henega, zoo zal Ik hem
tot u zenden.

„En die gekomen zijnde, zal de
wereld overtuigen van zonde, en
van gerechtigheid en van oordeel:
„van zonde, omdat zij in Mij niet
gelooven;

„en van gerechtigheid, omdat Ik
tot mijnen Vader heenga, en gij
zult Mij niet meer zien „en van
oordeel, omdat de overste dezer
wereld geoordeeld is.

„Nog vele dingen heb Ik u te zeg-
gen, doch gij kunt die nu niet dra-
gen;

„maar wanneer Die zal gekomen
zijn, namelijk de Geest der waar-
heid, Hij zal u in al de waarheid
leiden: want Hij zal van zichzelf
niet spreken, maar zoo wat
Hij zal gehoord hebben, zal Hij
spreken en de toekomstige dingen
zal Hij u verkondigen. (Ibid. 16 :
7-14).

De wereld van heden heeft die
grote gave niet, omdat de menschen
de weg des Heren hebben verlaten,
zijn verordeningen niet hebben ge-

acht en de leringen van mensen verkondigen.

De Here zal aan ieder eerlijk mens, die oprecht verlangt de waarheid te weten, één manifestatie door de Heilige Geest toestaan, maar hij kan geen recht doen gelden op herhaalde manifestaties. Nadat zulk een openbaring is gegeven, moet hij handelen, want op de Heilige Geest kan geen beroep worden gedaan voor het geven van voortdurende manifestaties, zolang de gave, na de doop, niet is verleend.

Cornelius is hiervan een goed voorbeeld. Petrus hield zich strikt aan de tradities van Israël, dat de volheid van het evangelie voor Israël was en niet voor de niet-Joden. De Here gaf hem een vreemd visioen, alvorens hij overtuigd was dat het evangelie even zeer voor de niet-Joden als voor de Joden was.

Moroni zegt ons:

„Ziet, ik wilde u vermanen, dat wanneer gij deze dingen zult lezen - indien het volgens Gods wijsheid is, dat gij ze zoudt lezen - gij wilt bedenken, hoe barmhartig de Here jegens de mensenkinderen is geweest sedert de schepping van Adam tot aan de tijd, waarop gij deze dingen zult ontvangen; en overweegt het in uw hart.

„En wanneer gij deze dingen zult ontvangen, zou ik u willen vermanen, dat gij God, de Eeuwige Vader, in de naam van Christus zoudt vragen, of deze dingen niet waar zijn; en indien gij zult vragen met een oprecht hart en met een eerlijke bedoeling, en geloof hebt in Christus, zal Hij door de kracht

des Heiligen Geestes de waarheid er van aan u bekend te maken.

„En door de kracht des Heiligen Geestes kunt gij de waarheid van alle dingen weten,, (Moroni 10 : 3-5).

Zo belangrijk is de gave van de Heilige Geest, dat door oprechte, nederige gehoorzaamheid aan het evangelie wij het voortdurend geleide van de Heilige Geest hebben. Onderscheiding van geesten en het vermogen de openbaringen van de Here duidelijk te begrijpen, zullen ons worden gegeven. Het is een subliem voorrecht voortdurend door de Heilige Geest te worden geleid en de mysteries van Gods koninkrijk te zien geopenbaard. Hoe kan iemand de brieven van Paulus of Petrus of wie dan ook van de oude profeten lezen en niet begrijpen, dat deze mannen goddelijke autoriteit bezaten en hun verstand was verlicht door wat de Heilige Geest hun leerde en openbaarde? Het is door dit verheven contact dat iemand met zijn ganse ziel kan weten, dat Jezus de Christus is en dat zijn profeten de waarheid hebben gesproken; mede door het inwendige getuigenis, dat door de Geest werd gegeven. Moet een mens, die deze openbaring heeft ontvangen, zich van de waarheid afkeren en deze verloochenen? Het zou dan zijn een met open ogen verwerpen van de kennis, die de Heilige Geest hem had gegeven. Dan zou hij bewijzen een leugenaar te zijn en zaligmaking in Gods koninkrijk onwaardig. Het getuigenis van de waarheid, van de Heilige Geest ontvangen, is zo groot, dat voor de straf voor opstandig-

heid of zonde tegen de Heilige Geest geen vergiffenis is. Paulus waarschuwt in zijn brief aan de Hebreërs:

„Want het is onmogelijk, degenen die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn,

„en gesmaakt hebben het woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw,

„en afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekeering, als welke zichzelf den Zoon Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken” (Hebr. 6 : 4-6).

Ook Petrus getuigt van de waarheid dat voor de mens, die tegen de Heilige Geest zondigt, geen vergiffenis bestaat.

„Want indien zij, nadat zij door de kennis des Heeren en zaligmakers Jezus Christus, de besmettingen der wereld ontvloden zijn, en in dezelve weder ingewikkeld zijnde, van dezelve overwonnen worden, zoo is hun het laatste erger geworden dan het eerste.

„Want het ware hun beter, dat zij den weg der gerechtigheid niet gekend hadden, dan dat zij dien ge-

kend hebbende, zich weder afkeren van het heilig gebod, dat hun overgegeven was.

„Maar hun is overkomen hetgeen met een waar spreekwoord gezegd wordt: De hond is wedergekeerd tot zijn eigen uitbraaksel, en de gewasschene zeug tot de wenteling in het slijk.” (Petrus 2 : 20-22).

Het getuigenis van de Geest is zo sterk en de indrukken en openbaringen van de goddelijke waarheid worden zo krachtig gegeven, dat de ontvanger van de waarheid overtuigd wordt op een wijze, die hij niet kan vergeten. Daarom, wanneer iemand, die eenmaal door de Geest werd verlicht, zodat hij weet dat Jezus Christus de Eniggeboren Zoon van God in het vlees is en daarna omkeert en tegen de Heer en zijn werk vecht, doet hij dat tegen het licht en het getuigenis, die hij door de macht Gods heeft ontvangen. Aldus doende heeft hij zich willens en wetens tot het kwade gewend. Daarom heeft Jezus gezegd, dat voor die mens geen vergeving is. Het getuigenis van de Heilige Geest is het sterkste getuigenis, dat een mens kan ontvangen.

Hoffelijkheid

Ik ben maar een kleinigheid, toch beteken ik veel. Ik ontsluit deuren. Ik open harten. Ik verdrijf vooroordeel. Ik schep vriendschappen en welwillendheid. Ik inspireer tot respect en bewondering. Iedereen houdt van mij; ik verveel niemand, overtreedt geen enkele wet. Ik kost niets. Velen prijzen mij, niemand veroordeelt mij. Ik behaag hoog- en laaggeplaatsten. Ieder moment van de dag ben ik bruikbaar. Ik ben de gouden sleutel, die iedere deur opent. Mijn naam is Hoffelijkheid.

. . . „Wees verstandig en houd je aan de feiten” . . .

Zo luidt de titel van het artikel, dat op blz. 183 van de meeflevering van de Ster staat en zoals het daar staat, is het vertaald uit de „Church Section van de Deseret News”.

Ik kom op dat stukje terug, omdat er door een lezeres commentaar op is geleverd. „Ik kan het er niet helemaal mee eens zijn”, schrijft zij. Ik verheug mij altijd over dergelijke reacties; zij zijn voor mij praktisch het enige bewijs, dat de Ster niet alleen ontvangen, maar ook gelezen wordt. Maar ter zake.

Gezien de gegevens, waarover de schrijfster beschikte, heeft zij daar ook groot gelijk in. Die gegevens wijken namelijk belangrijk af van die, welke in het onderhavige artikel zijn vermeld. Het gaat hier in hoofdzaak om het gehalte aan cafeïne in cacao, vergeleken met dat in koffie. Volgens de gegevens, uit het Engels artikel overgenomen, zouden de hoeveelheden cafeïne in koffie en cacao zich verhouden als 0,397 : 0,01 Koffie zou dus bijna veertig maal zo veel cafeïne bevatten als dezelfde hoeveelheid cacao. Doch volgens de gegevens, mij door de schrijfster verstrekt, is de verhouding in deze stoffen, wat cafeïne betreft, praktisch gelijk! Per 1½ deciliter vloeistof bevat koffie 60 à 150 mg. cafeïne, chocolademelk 60 à 75 mg. en chocolade per 100 gram 58 à 78 mg. Aldus de analyse van de Nederlandse Consumentenbond, gepubliceerd in de Kopersgids van augustus 1961. Een zeer groot verschil dus met de Amerikaanse gegevens. En terecht vraagt de schrijfster: „Wie heeft nu gelijk?”

Ik heb getracht een oplossing te vinden, niet op deze vraag, maar hoe het mogelijk is dat twee, in eigen land te goeder naam en faam bekend staande instellingen, zulke ontzaglijk uiteen lopende analyses van dezelfde stoffen kunnen maken.

Sterker nog: Ik ben een derde instelling tegengekomen, die met weer andere cijfers voor de dag komt. Aangezien ik alleen Amerikaanse gegevens tot mijn beschikking heb, volgt er hier een van de „Federal Security Agency, Food and Drug Administration Washington D.C. Hier wordt van nog andere hoeveelheden uitgegaan, doch dat is geen bezwaar; het gaat om de verhoudingen.

Het is een antwoord op een brief, die de schrijver van het boek „Assorted Gems of Priceless Value”, N.B. Lundwall, aan genoemd instituut schreef, met verzoek een analyse te ontvangen van coca cola, koffie, thee en cacao. In dat antwoord staat:

„. . . een gemiddeld kop koffie of thee bevat ongeveer 1½ grein cafeïne. Chocolade en cacao bevatten theobromine en cafeïne; beide hebben een stimulerende werking. De hoeveelheden van deze stoffen, in cacao en chocolade aanwezig, *lopen sterk uiteen* (cursivering van mij),

maar een gemiddeld kop cacao, van 5 gram cacao bereid, bevat ongeveer 1,6 grein theobromine en 0,16 grein cafeïne”.

Ziehier dus een verhouding van 1 op 10, ongeveer, voor zo ver het de cafeïne betreft.

Ik geloof, dat wij de verklaring voor die verschillen grotendeels in de cursief gedrukte woorden moeten zoeken; het hangt er dus van af welke soort cacao en welke soort chocolade men onderzoekt. Maar in welke soort is het gehalte van cafeïne het kleinst?

Ik weet het niet.

Naar mijn mening heeft men aan de uitslagen van laboratoriumproeven in deze gevallen dus weinig houvast en geven zij geen antwoord op de vraag: „Zullen wij, leden van de Kerk, het Woord van Wijsheid ernstig nemend, ons van het gebruik van cacao en chocolade onthouden?

Het vraagstuk is niet eenvoudig, want er is hier nog een andere factor in 't spel, namelijk de vorm waarin de stimulerende stoffen in de drank voorkomen.

Een voorbeeld hiervan geeft, volgens een vooraanstaand medicus uit de Verenigde Staten, wiens naam ik niet meer weet, de coca cola. „Ik houd het voor zeer wel mogelijk”, zo schreef hij, „dat de oorzaak van het grote aantal gevallen van polio in de Verenigde Staten mede moet worden toegeschreven aan het overmatig gebruik van coca cola. De cafeïne, die in deze drank voorkomt, is daar in zodanige vorm, dat de uitwerking er van veel schadelijker is dan in koffie”.

Dat coca cola inderdaad schadelijk is, vernam ik van iemand, met wie ik samen in Utah naar ons werk reed. Hij placht dagelijks 3 of 5 flesjes te drinken en had altijd last van zijn maag. Totdat hij er mee ophield. Toen Joseph Smith de openbaring ontving, die in Leer & Verbonden 89 staat, bestond er nog geen coca cola en kon dus ook niet worden genoemd. Cacao bestond toen wel, doch wordt evenmin genoemd. Ook is het inderdaad een feit, dat bij voorkomende gelegenheden nimmer bij een interview over het houden van het Woord van Wijsheid wordt gevraagd of de betrokkene cacao drinkt of chocolade eet.

Dit feit moge dan ons houvast zijn, doch laten wij het met wijsheid hanteren, want dit is wel zeker: Cacao en chocolade zijn genotmiddelen (geen voedingsmiddelen) van twijfelachtige waarde.

A. D. J.

CONFERENTIE-SPROKKELS

(Uittreksels uit toespraken van enkele Kerkleiders, gehouden tijdens de Grote Halfjaarlijkse Algemene Conferentie in October 1961)

WANNEER DE GEEST SPREEKT

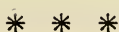
Gisteren sprak Elder Marion G. Romney over de Heilige Geest en zeide dat wij Hem niet met onze oren horen. Ik wil u graag enige schriftuur-

plaatsen voorlezen, die dit bevestigen. Nephi berispte zijn twee broeders, die van plan waren hem te doden, toen zij op reis waren naar het beloofde land. Hij herinnerde hen er aan, dat zij zijn vader hadden willen vermoorden en dat zij nu van plan waren hem te vermoorden en dus in hun hart moordenaars waren. Toen herinnerde hij hen aan de keren, dat de Heer had getracht met deze woorden indruk op hen te maken: „. Gij hebt een engel gezien en hij sprak tot u; ja, van tijd tot tijd hebt gij zijn stem gehoord. Hij heeft met zachte inspraak tot u gesproken — en let nu op het volgende — doch gij waart gevoelloos geworden, zodat gij zijn woorden niet hebt kunnen gevoelen . . .” (1 Nephi 17 : 45).

Ik heb mij altijd afgevraagd, waarom Nephi niet zeide „,Zijn woorden niet hebt kunnen horen”. Nu weet ik, dat men ze niet met de oren kan horen, zoals Broeder Romney zeide. Maar in het brein van een mens komen gedachten op en als de Geest op hem inwerkt, zijn dat niet zijn eigen woorden. Met deze woorden komt een gevoel. Men voelt werkelijk de woorden, juist zoals Nephi zeide. Zijn broeders hadden dit gevoel verloren en konden daarom niet de woorden van de Geest van hun eigen gedachten onderscheiden. Dit „gevoel” komt tot allen, die willen luisteren. Waarschijnlijk is iemand’s eerste ervaring die van alle bekeerlingen, wanneer zij lezen wat Moroni zeide. Hij vertelde hun, dat zij, nadat zij deze dingen hadden vernomen en God wilden vragen, zij de waarheid er van zouden weten. (Moroni 10 : 4). Ik geloof, dat Jacobus op deze fundamentele waarheid doelde, toen hij deze woorden schreef: „Indien iemand wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere. . .” (Jacobus 1 : 5). Naar mijn bescheiden mening zal iemand, die het horen door gevoel niet kan leren, in de Kerk niet ver komen, want ik geloof, dat de meesten van ons op deze wijze te weten zijn gekomen, dat deze dingen waar zijn.

De Profeet Joseph Smith werd onder het lezen van Jacobus 1 : 5 gedrongen om naar het bos te gaan en te bidden. Ik weet, dat Joseph Smith vele van zijn openbaringen op deze wijze ontving. Door dat ingefluisterde gevoel weet ik ook, dat hij een Profeet van de levende God was en dat President David O. McKay eveneens een Profeet van de levende God is. Nu zou ik één ding willen vragen, namelijk dat wij, wanneer wij deze conferentie verlaten, onszelf zullen vragen of wij tijdens welke van deze vergaderingen ook, in ons hart de fluistering gevoeld hebben, toen wij de woorden in onze gedachten lieten opkomen, de fluistering tot gevoel werd en deze boodschap duidelijk tot ons doordrong: „Dat is waarachtige leer; hij heeft de waarheid gesproken” . . .

S. Dilworth Young
van de Eerste Raad der Zeventigers

ONDERHOUDT GODS GEBODEN NU

„... Wanneer ik de rapporten van de verschillende ringen bekijk en zie hoeveel leden zijn ingeschreven, die de geboden niet onderhouden, wordt het mij droef te moede. Dan zou ik wel alles willen doen om te helpen hierin verandering te brengen. Ik heb een sterk verlangen, dat alle Heiligen hun eeuwige verhoging zullen uitwerken terwijl zij daartoe in de gelegenheid zijn. Het lijkt wel, of vele kerkleden het evangelie niet waarderen. Zij beseffen niet dat om de grootste vreugde in dit leven en eeuwige vreugde in het komende leven te genieten, zij nu hun getrouwheid moeten bewijzen. Dit leven is onze kans! Onze kans om God te dienen is nu! Nu is het de tijd om ons voor te bereiden God te ontmoeten. Wij kunnen dit niet tot de volgende wereld uitstellen!

Ongeveer 2500 jaar geleden zag Nephi, de toekomstige tijd aanschouwende, onze tijd en profeteerde daar veel over. Hij zeide, dat de God des hemels een wonderbaar werk en een wonder tot stand zou brengen. Hij beschreef dit werk en de grote invloed, die dit op de mensen in de wereld zou hebben. Nephi zeide ook, dat vele kerkleden in onze tijd niet getrouw zouden zijn. Hij zeide, dat zij door de Boze beïnvloed, bedrogen en ter helle gevoerd zouden worden... Ik herinner mij dat enkele jaren vóór President Grant stierf, hij naar de algemene conferentie kwam en zeide, dat toen hij aan de conferentie dacht, hij zich afvroeg welke grote zegen hij de Heiligen der Laatste Dagen kon geven, wat hij voor hen kon doen. En toen zeide hij „Onder de inspiratie van de Heer ben ik naar deze conferentie gekomen met deze ene, eenvoudige gedachte: „*Onderhoudt Gods Geboden!*”

Vele Laterdaagse Heiligen denken, dat zij het tempelhuwelijk kunnen verwerpen, hun tienden en vastengaven niet behoeven te betalen, hier op aarde verschillende zonden kunnen begaan en dat zij in het hiernamaals nog wel de kans zullen hebben om dit alles goed te maken. Ik wil er de nadruk op leggen, dat het nu voor de leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de tijd is om gehoorzaamheid te betonen aan alle wetten en verordeningen van de Meester. Van ons wordt geëist, dat wij Gods geboden nu gehoorzamen, want wij hebben de naam van Christus op ons genomen. Wij zijn leden van Zijn Kerk en dus hebben wij de gelegenheid om nu gehoorzaamheid te tonen aan al zijn geboden. . .

Jezus Christus is de grote Wetgever en Rechter. Hij geeft ons onze beloningen en zegeningen voor gerechtigheid en weerhoudt anderzijds de zegeningen of straft ons voor ons verzuim een rechtschapen leven te leiden. Hij oordeelt ons op een edele basis, volgens eeuwige wetten. Hij houdt er geen rekening mee of iemand rijk of arm, geknecht of vrij, man of vrouw is. . .”

Milton R. Hunter
van de Eerste Raad der Zeventigers

VERTROUW OP DE PROFEET.

„...Hoe kan ik, als zendeling, datgene, wat in mijn hart is, aan de mensen leren? Hoe kan ik de Heiligen versterken en hen, die nog geen lid van de Kerk zijn, onderrichten? Hoe kan ik hun het vertrouwen geven, dat God leeft en dat Hij inderdaad spreekt in deze generatie? Misschien kan ik dit illustreren door een ogenblik te spreken over enkele vertalingsproblemen. Toen ik nog voor de regering van de Verenigde Staten werkte in de buitenlandse afdeling van het ministerie van financiën, was het mijn taak enkele douanewetten van het Duits in het Engels te vertalen. Ik kwam er spoedig achter, dat om te kunnen vertalen, men veel meer dient te weten dan alleen maar de woorden van de taal. Ik ontdekte, dat een vertaler een boodschap heeft te brengen en geen letterlijke vertaling van het onderwerp, woord voor woord.

Ik ontdekte dat zinnen veel meer betekenen dan woorden en dat paragrafen veel belangrijker zijn dan zinnen en dat de behandeling van het geheel betekenis moet hebben. Anders is de vertaling niet goed. Woorden hebben een verschillende betekenis, die van het gebruik afhangt. De samenhang, waarin zij worden gebruikt, wordt dan uiterst belangrijk. Laten wij als eenvoudig voorbeeld nemen, het Engelse woordje *corn*. Het is een eenvoudig woord, maar als we dat in een andere taal moeten overzetten, moeten wij enige van zijn vele betekenissen kennen. Voor de Indiaan betekent het *mais*, voor de Engelsman *graan*, voor de dranksmokkelaar *whiskey*. Het werkwoord betekent voor de scheikundige en de munitiefabrikant *korrelen* en voor de huisvrouw *bewaren*. Voor de landbouwer betekent het *planten* en voor de arts een *hoornachtige huidandoening*. Indien ge dus dat woord moest vertalen, zoudt ge moeten weten hoe het wordt gebruikt. Een vertaler moet dus de betekenis kennen van de inlichting, die hij moet geven, anders wordt zijn vertaling onmogelijk.

Indien hij dus moet vertalen, moet hij een autoriteit worden op meer terreinen dan juist dat van de taal, waar hij aan bezig is. Hij moet wat van het onderwerp weten, dat hij vertaalt.

Laten wij nu eens het probleem van de bijbelvertaling bezien, speciaal van het Oude Testament. Niet alleen moet de vertaler Engels kennen, maar ook Hebreeuws. Hij moet weten hoe de Hebreërs het zeggen en het dan met begrip in het Engels vertalen. In het Oude Testament zijn verscheidene Hebreeuwse woorden, „ro'eh”, „hozeh” en „nabbi”, die alle door de vertalers door *profeet* zijn vertaald. De eerste twee, bijna synoniem, van de wortels „ra'ah” en „hazah”, die beide *zien* betekenen, wijzen op de man met visie en deze heet dus *ziener*. Het woord „nabbi”, van de wortel „nabha” betekent *aankondigen*. Doch als de vertaler vindt, dat *zien* en *aankondigen* synoniem zijn en er hetzelfde mee bedoeld wordt, zal hij ze zo gebruiken. Zo ontdekken wij dan, dat al die woorden door *profeet* zijn vertaald en dat soms het woord *ziener* is

gebruikt waar *profeet* had moeten staan en omgekeerd. Hierdoor is verwarring ontstaan, omdat de vertalers niet begrepen, dat de woorden *ziener* en *profeet* verschillende betekenis hebben en verschillend gebruikt worden.

Er is zelfs een groot verschil tussen deze woorden, want een *ziener* is groter dan een *profeet*. Koning Limhi, tot de zendeling Ammon sprekend, zeide: „...een ziener is groter dan een profeet”. Daarna verklaarde Ammon waarom dat zo is. Hij zeide: „...een ziener is een openbaarder en een profeet ook; en niemand kan een groter gave hebben dan deze, tenzij hij de macht van God zou bezitten, die geen mens kan hebben, toch kan een man grote macht van God ontvangen.

Maar een ziener kan van dingen uit het verleden weten en ook van dingen, die nog moeten komen, en door de uitleggers zullen alle dingen worden geopenbaard, of liever zullen geheime dingen worden onthuld en verborgen dingen aan het licht komen, en dingen, die niet bekend zijn, zullen er door worden bekend gemaakt, en ook zullen hierdoor dingen worden bekendgemaakt, die anders niet bekend konden zijn”. (Mosia 8 : 16-17).

Het leven is voor de gewone mens vaak vreesaanjagend en verbijsterend. Er is zo veel, dat wij stervelingen, vrezen. Er is zo veel, dat wij niet begrijpen, dat wij niet weten. Wanneer wij over „weten” spreken, spreken we over kennis en het is goed ons af te vragen wat wij bedoelen met „kennis”. Kennis is slechts de interpretatie van het bewijsmateriaal vóór ons. Als onze interpretatie verkeerd is, dan is onze kennis vals.

Daarom begaan wij dikwijls grove fouten, want onze uitleg van wat zich aan ons bewustzijn voordoet, is verkeerd. Wat een schok te beseffen, dat wat wij eens meenden te weten, fout is! Dat is vele malen in de geschiedenis van de aarde voorgekomen. Voor hen, die beweerden, dat de aarde een plat vlak was, was het bewijs eenvoudig genoeg, zo eenvoudig, dat als iemand zeide, dat de aarde rond was, dit als iets belachelijks werd beschouwd. Nu weten wij, dat de aarde werkelijk rond is en zeggen, dat zij, die dat vroeger anders zeiden, het bewijs verkeerd uitlegden.

...Waar nu, kan een mens zijn vertrouwen op stellen? Welnu, Ammon zeide, dat een ziener groter is dan een profeet. Voordat hij dit verklaarde, zeide hij: „...Ik kan u, o koning, met zekerheid een man noemen, die de kronieken kan vertalen, want hij heeft iets, waarmede hij kan zien en alle oude kronieken kan vertalen; en het is een gave Gods. En de dingen worden uitleggers genoemd; en niemand kan er in zien, tenzij het hem wordt geboden, opdat hij niet zou doen naar hetgeen hem niet is geoorloofd, en zou omkomen. En een ieder, die wordt geboden er in te zien, wordt een ziener genoemd” (Mosia 8 : 13).

Een ziener kan men dus vertrouwen, want een ziener mag de hemelen geopend zien. . . Een ziener is iemand, die God mag zien, die met God

mag spreken, van God persoonlijke instructies mag ontvangen. . . Er moet iemand zijn, tot wie de mensen zich kunnen wenden, wie zij kunnen vertrouwen, die namens God kan spreken. Laat ons dankbaar zijn, dat God ons in de volheid van Zijn genade ons een levende profeet heeft geschonken om ons tot Hem te leiden, meer zelfs, omdat God ons een ziener heeft gegeven, want deze ziener en profeet openbaart persoonlijke getuigenis, tot jong en oud, dat Jezus waarlijk is de opgestane Heiland, de Levende God. . .”

Theodore M. Burton
Assistent van de Raad der Twaalven

Kent ge Uw Evangelie?

IX

„Wij hebben er de vorige keer niet aan gedacht, vader, om een nieuw onderwerp ter bespreking te noemen”, zegt Willem enige dagen na de laatste bijeenkomst.

„Dat is waar”, antwoordt mijnheer Keizer. „Daar wilde ik het juist met je over hebben. Ik reisde namelijk gisteren met mijnheer Jansen in dezelfde coupé. Hij begon direct over onze laatste vergadering te spreken. Ofschoon hij zich zo nu en dan een beetje onverschillig voordoet, schijnt het hem toch niet los te laten. Hij vertelde mij nog eens over het negervraagstuk nagedacht te hebben en haalde er een tekst uit Mattheus bij aan, hoofdstuk 22 : 14 — Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren —

Hij schijnt de Bijbel goed te bestuderen. Hij vroeg mij ook hoe de leer van de predestinatie ontstaan is. Ik heb met hem afgesproken, dat wij dit op de eerstvolgende huisvergadering zullen bespreken”.

Als het gezelschap bij de familie Keizer in de woonkamer bijeen is en de vergadering op de gebruikelijke wijze is geopend, geeft mijnheer Keizer het woord aan mijnheer Jansen.

„Ik zou dit willen vragen”, zo begint mijnheer Jansen, „er wordt in de Bijbel over 'uitverkorenen' gesproken. Na alles wat wij in vorige vergaderingen over de negers hebben gehoord, rijst toch bij mij de vraag, aangezien zij blijkbaar niet tot de 'uitverkorenen' behoren en hun lot reeds in hun voorbestaan bepaald was, of dit toch niet een soort predestinatie is”.

„Wie kan mijnheer Jansen daar antwoord op geven?” vraagt mijnheer Keizer.

Ella steekt haar hand op.

„Er is een groot verschil tussen de predestinatie zoals sommige Christelijke kerken die verstaan en het lot van de negers, dat inderdaad in het voorbestaan werd voorbestemd, gepredestineerd. Het grote verschil tussen beide predestinaties is, dat wij, volgens de eerste, zelf niets aan deze bestemming kunnen toe- of afdoen en volgens de laatste, krachtens ons vermogen om vrij te kiezen, ons lot zelf in handen hebben”.

„Dat is de kern van de zaak”, zegt mijnheer Keizer. Laten wij eens zien, wat de leer van de predestinatie eigenlijk inhoudt en daarbij na-gaan van wie die leer afkomstig is. Dat wilde u immers ook graag weten, nietwaar, mijnheer Jansen?”

„Ja, daar ben ik werkelijk nieuwsgierig naar”.

„Welnu, hier heb ik een boek, het is een lesboek, „The Divine Church” van James L. Barker, een vroegere President van de Franse Zending. Wij zullen dan eerst de Kerkvader aan u voorstellen, in wiens brein deze leer, volgens welke het individu zelf volkomen machteloos is om enige graad van zaligheid of wat ook te bereiken, is ontstaan. Wij lezen over hem het volgende:

’Aurelius Augustinus werd in 354 in Tagaste (het tegenwoordige Souk-Ahras) in Noord-Afrika geboren. Zijn vader was een heiden en werd eerst op zijn sterfbed gedoopt. Zijn moeder Monica was een devote Christin. Later werd zij heilig verklaard en in de geschiedenis leeft zij voort als St. Monica. Ofschoon Augustinus catechisant werd en in de leer van de doop werd onderwezen, werd hij in zijn jeugd niet gedoopt. Volgens een Katholiek schrijver wilde zijn moeder hem niet laten dopen voordat hij de excessen van zijn jeugd te boven was. Volgens een heersend gebruik in de vierde eeuw liet zij hem ook niet dopen om voor hem de zegen te bewaren van een amnestie, aldus uitgesteld. Daar de doop voor vergeving van zonden was, bestond de neiging om die zo lang mogelijk uit te stellen om te sterven met alle zonden vergeven, die in het leven waren begaan.

De vader van Augustinus zorgde voor zijn ontwikkeling, eerst in Tagaste, dan in Madaura en tenslotte in Carthago. Hier studeerde hij rhetorica, wiskunde en filosofie tot zijn twintigste jaar. Hij werd leraar in Tagaste en van 375 tot 383 in Carthago. Vandaar ging hij naar Rome. Al vroeg vond hij het Christelijk geloof van zijn moeder te simpel. Zijn eerste intellectuele schok kreeg hij op zijn negentiende jaar, toen hij de Hortensius van Plato (sedert dien verloren gegaan) bestudeerde. Het was een magnifieke lofrede op de wijsbegeerte. . . Meege-sleept door zijn bewondering voor de zuivere rede, besluit hij zich nooit te laten onderwijzen. Hij leest de Bijbel en vindt die onbegrijpelijk en barbaars.

„Het zou ons te ver voeren”, zo onderbreekt mijnheer Keizer zijn voorlezing, „als wij hier zijn relaas over zijn bekering voorlazen; ik heb het bovenstaande aangehaald om aan te tonen, waar hij zijn wijsheid van-

daan haalde. Uit het bovenstaande blijkt wel, dat hij niet door de Heilige Geest werd geleid, die, zoals Jezus beloofd had, Zijn apostelen in alle licht en waarheid zou leiden, maar uitsluitend met zijn eigen verstand te rade ging, zodat wij veilig mogen aannemen, dat zijn wijsheid feitelijk eigenwijsheid was. Om kort te gaan, uit zijn levenservaringen en uit de Bijbel, die hij tenslotte toch ging bestuderen, putte hij de volgende conclusies:

De mens, van nature boos, kan nooit goed worden dan alleen wanneer God, door zijn bovennatuurlijke macht, de verandering teweeg brengt. Zaligmaking is uitsluitend Gods werk.

God geeft de „goddelijke genade” aan enkelen.

Augustinus interpreteert „genade” als een onweerstaanbare kracht, die de mens dwingt om goed te doen.

De mens kan geen goed doen, noch volharden in goed doen, noch zelfs de wil hebben om goed te doen, zonder „genade”.

God geeft genade aan enkelen om Zijn grote barmhartigheid te tonen. „Ik geloof, dat wij het wel hierbij kunnen laten”, zo besluit mijnheer Keizer zijn lezing. „Voor ons doel is dit voldoende om een begrip te krijgen van wat de leer van de predestinatie ons zegt. Augustinus was een zeer invloedrijk man en hij is dat tot op deze dag, want èn de Katholieke geloofsleer èn de Protestantse zijn doordrenkt van de filosofie van Augustinus. Van hem stamt ook de leer van de erfzonde, maar dat onderwerp zou ik graag voor een volgende keer bewaren en nu liever aan mijnheer Jansen dit vragen: „Bent u het er mee eens, dat de predestinatieleer van Augustinus niets te maken heeft met onze leer, die zegt dat de mens door gehoorzaamheid of ongehoorzaamheid aan bepaalde wetten, al naar hij verkiest, zelf zijn lot in handen heeft?

„Ja, ik begrijp het verschil nu wel”, antwoordt mijnheer Jansen, „maar nu rest mij nog één vraag”. „En die is?”

„In Mattheus 22 : 14 staat: *Velen* zijn geroepen. Wij lezen ook in de Bijbel, dat God geen aannemer des persoons is en dus geen onderscheid maakt, waarom staat er dan niet *Allen*?

„Een heel goede vraag. Wie weet hier het antwoord op?” vraagt mijnheer Keizer, de kring rondziende. Mevrouw Keizer steekt de hand op.

„Jezus zeide dit naar aanleiding van het aantreffen van de ongenode gast aan het feestmaal. De gasten waren de geroepen. Waartoe waren zij geroepen? Naar mijn mening is de betekenis van de gelijkenis van het koninklijk bruiloftsmaal, dat wij geroepen zijn Jezus te volgen, Zijn evangelie aan te nemen, opdat wij aan dat bruiloftsmaal kunnen aanzitten. Maar lang niet allen hadden toen en hebben tot nog toe Zijn stem gehoord, velen echter wel”.

„Zo is het”, beaamt mijnheer Keizer de woorden van zijn vrouw.

„Ik stel voor de volgende maal te spreken over de leer van de erfzonde en het ontstaan daarvan.

Ook in de Gemeente Sneek een **80-jarige**

Op 7 juni 1960 jl. werd zuster weduwe Jeltje Drent-Loonstra 80 jaar. Dit heugelijke feit werd ten huize van haar zoon Jan Drent, in aanwezigheid van haar beide zoons Jan en Jochem Drent, enkele Z.H.V. zusters uit Leeuwarden, verder leden en vrienden en kennissen uit Sneek, gevierd.

Het was een mooie stralende dag en ook de jarige zag er heel gelukkig en patent uit.

- V. „Wel zuster, hoe voelt u zich, nu u 80 jaar geworden bent”, vroeg ik haar.
- A. „Heel fijn broeder en ik ben mijn Hemelse Vader dankbaar, dat ik mij nog steeds gezond mag voelen”.
- V. „Wat deed u om zo'n hoge leeftijd te bereiken”?
- A. „Ach heel eenvoudig broeder, ik onderhoud de geboden van de kerk en vooral het woord van Wijsheid. Tot op heden heb ik dit steeds volgehouden”.
- V. „Ik weet, dat u al enkele malen naar de Tempel bent geweest, maar hoeveel maal is het precies geweest”?
- A. „Nou precies is het 6 maal geweest. Ik ben blij dat ik dit werk gedaan heb en nog dankbaarder, dat ik het Tempelhuwelijk heb

mogen sluiten. Ik hoop alleen, dat de Heer mij nog genoeg gezondheid en kracht mag geven, om nog eens een Tempelreis te maken”.

Zuster Drent, ook wij allen wensen u nog vele jaren van uw leven veel geluk en gezondheid toe. Nogmaals gefeliciteerd en moge de Here over u waken en leiden, is onze bede in de Naam van Jezus Christus, Amen.

Uw broeder in het Evangelie,
Ouderling J. W. Tielman.

De Waarheid

*Ik begreep het niet —
Ik wilde niet begrijpen
En 't deed me geen verdriet
Maar 't zou tòch verder rijpen.*

*Het was me nog niet minder duister
Maar toch — er was iets mee.
Er was een stem, die zei: Kom, luister...
Laat staan die koffie en die thee.*

*'t Begon te dagen in mijn brein —
En 'k liet het niet meer varen
't Leek me edel, zuiver rein
't Was waarheid, niet te evenaren!*

*Nu dank ik God, dat ik mag leven
Met dit Evangelie, wonderschoon!
En God wil het aan een ieder geven
Want allen komen voor Zijn troon.*

Anneke de Keyzer.

de terugtocht van de VREES

Vrees is een geweldige tyran; hij verzwakt de mens en slaat hem tegen de grond. De gehele menselijke geschiedenis door hebben boosaardige mensen de vrees gebruikt voor zelfzuchtige doeleinden. Heersers hebben zich door bedreiging van straf staande gehouden. Zelfs de god der secten dwong gehoorzaamheid af door middel van vreesaanjaging.

De overblijfselen van de wrede heerschappij van de vrees zijn alom aanwezig. In de van vijf muren omgeven toren van de oude stad Neurenberg bevindt zich een van de vele musea van de vrees — een huis van verschrikking. Het bevat een merkwaardige verzameling folterwerkhuizen, waarvan de meeste dateren uit de donkere middeleeuwen, maar waarvan enkele een eeuw geleden nog in gebruik waren. Het is een gruwelijke plaats. Het is moeilijk te geloven, dat een mens ooit zo onmenselijk kon zijn, dat heersers ooit hun leiderschap zo op vrees konden bouwen.

De bakker, die ondergewicht gaf, werd in een ijzeren mand opgesloten en onder water gedompeld tot hij nagenoeg dood was; de musicus, die vals speelde, moest dagen lang met vingers en hals in een bankschroef staan, in de vorm van een of ander muziekinstrument. Iemand, die ernstiger delicten had gepleegd, werd naakt op een schommelend ijzeren bed geplaatst met recht opstaande spijkers of met klampen om hoofd en voeten en daarna langzaam tot de grens van het uithoudingsvermogen uitgerekt en verder door een ongelooflijk register van gruwelijke methoden gevcerd. Aan de doodstraf ging foltering en een hevig lijden vooraf. Het slachtoffer kon ook in de „IJzeren Maagd” worden geplaatst, een holle, ijzeren figuur, uitwendig lijkend op een glimlachende vrouw, met twee halve deuren aan de voorzijde en met zware spijkers naar binnen gericht om de ogen en vitale organen van de ingesloten veroordeelde te doorboren, wanneer de deuren langzaam gesloten werden.

Honderden onverdragelijke instrumenten, met duivelse bekwaamheid vervaardigd om de mens te folteren, doen het bloed stollen als men er langs loopt. De vraag achtervolgt ons: „Was enige generatie aan zulke gewelddaden tegen de menselijke rechten schuldig? De plaats rikt naar de onmenselijkheid van de mens jegens de mens. De oude theologische leerstellingen waren van dezelfde orde. De mens, door God de Vader op aarde geplaatst, zonder herinnering aan zijn verleden of duidelijk inzicht in de toekomst, werd met eeuwige foltering en eindeloos branden in de hel bedreigd indien hij van Gods gebod afweek! En een ongedoopte zuigeling wachtte hetzelfde lot! Het was een evangelie van wrede bedreigingen, uitgedacht om de mensen door vrees in het koninkrijk van God te drijven.

Maar het ware evangelie is geheel anders! „Vrees niet, kleine kudde,

want Ik ben met u”. De liefde van een Eeuwige Vader, een God van liefde, leidt ons over onze levensweg. De hemelen en de aarde, alles wat is, het evangelie zelf, alles is voor het welzijn van de mens, in goddelijke liefde gegeven. En toch is de mens bang voor God! Ja, dat moet hij zijn, maar de vrees zij niet voor uitwendige slagen, maar van inwendige smart — een vrees, dat wij een, die wij liefhebben, door ons onverstandig gedrag verdriet doen — een vrees, geboren uit het verlangen God’s geboden te gehoorzamen en in zijn tegenwoordigheid terug te keren, een vrees, dat wij willens en wetens onszelf van mogelijke zegeningen zullen beroven.

Zeer zeker hebben onze zonden gevolgen en moeten verkeerde handelingen worden goed gemaakt. De wet van oorzaak en gevolg is niet opgeheven. Maar in de Oordeelsdag, wanneer een ieder naar zijn werken zal worden gecordeeld, zal het oordeel God’s oordeel zijn en de straf Zijn straf, getemperd door de liefde van Zijn eeuwig Vaderschap. De grootste ellendeling zal bevinden, dat zijn eeuwige woning beter is dan hij kon verwachten. Zijn straf zal geen foltering zijn, door strenge, uitwendige macht opgelegd; de straf zal bestaan in het besef, dat de betere woning en de grotere vreugde die hij had kunnen hebben, niet werden bereikt.

De wet van het evangelie is liefde. De liefde maakt een mens voor God’s werk geschikt. De macht van het priesterschap wordt door liefde in stand gehouden.

In het licht van de liefde heffen de mensen het hoofd op.

Honderd jaar geleden wees de Profet Joseph Smith de valse vrees de deur:

„En voorzeker moet een ieder zich bekeren of lijden, want Ik, God, ben eindeloos. Daarom herroep Ik de oordelen niet, die Ik zal vellen, doch weeten zullen uitgaan, geweent, gehuilt en tandengekniers, ja, voor hen, die aan Mijn linkerhand worden gevonden.”

Evenwel staat er niet geschreven, dat er geen einde aan deze kwelling zal zijn, doch er staat geschreven *eindelooze kwelling*.

Wederom staat er geschreven *eeuwige verdoemenis*; daarom is dit uitdrukkelijker dan andere (plaatsen in de) Schriften, opdat het op het hart van de mensenkinderen mocht inwerken, louter ter ere van Mijn naam.

Daarom zal Ik u deze verborgenheid ontvouwen, want gij dient dit te weten, evenals Mijn Apostelen.

Ik spreek tot u, die als één persoon in deze aangelegenheid zijt gekozen, opdat gij in Mijn rust moogt ingaan.

Want zie, hoe groot is de verborgenheid der godzaligheid! Want zie, Ik ben eindeloos en de straf, die door Mijn hand wordt gegeven, is eindelooze straf, want Mijn naam is eindeloos. Daarom — Eeuwige straf is Gods straf. Eindelooze straf is Gods straf.

Zulk een leerstelling kan worden begrepen en aangehangen.

C.O.V. CONFERENTIE

9, 10 en 11 juni 1962.

Het komt maar weinig voor dat de Nederlandse Zending en de Hollandse Ring gezamenlijk vergaderen, maar op de Pinksterdagen 1961 vergaderden te Rotterdam de O.O.V.-jongeren uit geheel Nederland en Noord-Belgie.

Het programma bracht weer „voor elck wat wils”.

Zaterdagavond bracht het N.Z. Cabaret op de planken met korte stukjes toneel, afgewisseld door zang en voordracht. Hierna werd gedanst.

De zondag stond in het teken van de O.O.V. leus.

Op zondagmorgen werd de huidige leus door enige sprekers en spreeksters behandeld: *Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden.* (L. & V. 112 : 10).

's-Middags werd de nieuwe leus, die wij september a.s. zullen gaan gebruiken, ingeleid. Het zijn de woorden die Nephi, de zoon van Lehi, sprak en die opgetekend staan in 1 Nephi 3 : 7:

Ik zal beengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want Ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens

Zoekplaatje.

Foto Ben Borsboom.

Ook de inwendige mens werd uitstekend verzorgd.

Foto Ben Borsboom.

de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.

Wij zijn blij met deze leus. De ware Mormoon is immers altijd bereid te doen wat de Here gebiedt, en een jaar lang zal deze tekst op iedere O.O.V.-bijeenkomst opgezegd worden, opdat iedereen zich deze woorden van Nephi eigen kan maken, en er naar kan leven.

Zondagavond werden wij vergast op een prachtig pioniersverhaal, muzikaal omlijst door een koor. Wij hebben er zeer van genoten, en de meesten zullen dan ook wel niet gemerkt hebben dat het paard van Kolonel Bridger een hoefijzer miste.

Op maandag was het weer aanvankelijk minder mooi, en na de getuigenisvergadering in het Kralingse Bos werd dan ook besloten het binnenprogramma uit te voeren. Later in de morgen klaarde het echter op zodat wij toch nog naar het Kralingse Bos zijn gegaan om in de open lucht sport en spel te beoefenen.

Eindelijk losgelaten in de open lucht vormde zich spontaan een groepje zusters, die onder de bekwame leiding van . . . (geheim) er een sport van maakte niets vermoedende autoriteiten te omsingelen, tegen de grond te werpen en vervolgens te jonassen. Zelfs President Lybbert moest er aan geloven, maar aan hem hadden ze wel een hele hijs.

Kortom, het was een geslaagde conferentie, degenen die er geweest zijn zullen het beamen, en tot hen die er niet waren zeggen wij: Volgend jaar doen we het weer.

C. d. B.

de Tempelreis juni 1962

Zo zijn we dan na een onvergetelijke tijd, en met een grote dankbaarheid in ons hart, weder gezond en verrijkt van geest bij onze geliefden thuis gekomen van onze reis naar de Tempel te Zollikofen.

Dankbaar voor onze Hemelse Vader, die dit in de eerste plaats heeft bewerkstelligd, maar ook, en nu mag ik geloof ik wel namens allen spreken, die evenals ik, het grote voorrecht hadden naar het Huis des Heren te gaan, dankbaar jegens Br. v. de Put. Deze broeder, die op het laatste moment, toen de reis, door te weinig deelname, dreigde niet door te gaan, zich beschikbaar stelde om na overleg met President Volker als chauffeur op te treden, evenals Br. van Lottum in het andere busje. En op welk een voorbeeldige manier hebben deze broeders zich van hun verantwoordelijke taak gekweten. Even was het een teleurstelling, dat de treinreis met grotere gemakken niet door kon gaan, doordat velen zich op het laatste moment hadden teruggetrokken. Doch door de lieve, rustige manier van ontvangst door Br. v. d. Put waren we heel spoedig in grote harmonie met elkaar. Groot respect en dank heb ik voor deze broeder op de manier waarop hij ons in Zollikofen heeft gebracht en de onvergetelijke vrije dag die hij ons kilometers ver door de bergen liet genieten en ons ook weder huiswaarts bracht aan het eind van de week. Door vertraging op de heenreis, omdat 's middags zo ver men zien kon, de auto's in file stonden, kwamen wij heel laat te Zollikofen 's avonds aan. Doch Br. v. d. Put bleef rustig en leek onvermoeibaar. Oorspronkelijk dachten wij veel vroeger aan te komen. Hoe gelukkig voelden wij ons weer, toen wij de ons zo geliefde omgeving weer herkenden, met zijn majestueuse Tempel. Wel een beetje vermoeid zagen allen er uit, want de meesten waren heel vroeg opgestaan en dat niet te vergeten, de dagen van voorbereiding. Wij zochten vlug onze diverse logeergelegenheden op. De andere dag waren we in de gelegenheid om de dienst in de Kerk bij te wonen, waar we steeds weer dezelfde geest aantreffen, die wij in de vergaderingen elders voelen. Een heerlijke dag! 's Maandagsmorgens troffen wij elkander weer om 7 uur bij de Tempel. Stralend weer en blijde gezichten! Welk een voorrecht Broeders en Zusters om dit mooie gebouw met al zijn eenvoud binnen te mogen gaan en daar de Geest te mogen genieten, die wij steeds in het Huis des Heren gevoelen. De bekende vriendelijke gezichten van President Trauffer en zijn vrouw, President Simons en zijn vrouw en de andere tempelwerkers en werksters, die ons allen weder zo hartelijk begroeten. Het is iedere keer weer opnieuw een evenement. We waren met heel weinig broeders en zusters, doch er was zulk een grote band van harmonie en liefde. Doordat er zo weinig waren, konden wij ook vroeger de Tempel verlaten en zodoende nog heerlijk genieten van de natuur en het prachtige klimaat.

Op één van mijn wandelingen, hetgeen ik het liefst in mijn eentje doe, had ik een wonderlijke ontmoeting, die ik gaarne wil vertellen. Ik dacht een rondwandeling om Zollikofen te maken, hetgeen ik ook verleden jaar heb gedaan. Doch hoe het ook zij, ik kwam heel anders uit als vorig jaar. Ik had al \pm een uur getippeld en het begon al te schemeren en ik kwam geen sterveling meer tegen, toen ik onverwachts uit een zijpad een jonge vrouw van ongeveer 36 jaar ontmoette. Ik vroeg haar de weg, doch zij raadde me aan maar terug te gaan, daar het nog ver was voor ik in de bewoonde wereld kwam. Ze vroeg me vanwaar ik kwam en of ik hier met vakantie was. Ik vertelde haar de bedoeling van mijn reis en ze luisterde met aandacht. Ik probeerde mij zo goed mogelijk uit te drukken in het Duits, dat ik nog wist uit mijn schooljaren en vertelde haar veel over het Evangelie, en toen ik haar vroeg of ze mij kon verstaan, zei ze, dat ze alles had begrepen en dat ze het zeer interessant vond. Met tranen in haar ogen vroeg ze mij of ze mij nog eens kon ontmoeten en hield mijn handen vast. Zij kwam uit Zürich en had 3 maanden geleden haar man verloren. Daar stonden wij beiden, twee vrouwen, die hetzelfde meegemaakt hadden, hetzelfde voelden, in Gods natuur. En ik kan u vertellen Broeders en zusters, deze jonge vrouw was geen lid van Gods Kerk, maar ik weet zeker, dat ze eens tot de getrouwe kinderen van de Vader heeft behoord, want we voelden ons één op dat moment. Het ogenblik kwam dat wij afscheid van elkaar moesten nemen en met tranen in onze ogen en zeer onder de indruk ging elk van ons beiden huiswaarts. Ik heb haar het adres opgegeven van het informatiebureau van de Tempel te Zollikofen. Wij wuifden elkaar van uit de verte nog toe. Hoe heerlijk was het, zo je getuigenis te kunnen geven van de waarachtigheid van het Evangelie. Thuisgekomen knielde ik neer en bad mijn Hemelse Vader voor deze jonge vrouw de weg te openen tot Zijn Kerk, en daar het ware geluk te vinden, en de zegeningen en verordeningen te kunnen ontvangen, die nodig zijn om in Zijn tegenwoordigheid terug te mogen keren. Broeders en zusters, die nog niet zover zijn, bereidt u voor om naar het Huis des Heren op te trekken. U weet niet welk een rijkdom u mist. Bovendien verlangt de Here het van ons. Zijn Glorie en Heerlijkheid zal toenemen, wanneer wij naar volmaking streven en nieuwe verbonden in de Tempel sluiten. Ik ben mijn Hemelse Vader ontzettend dankbaar, voor het grote voorrecht dat ik weder had, dit alles wederom te mogen beleven.

Ik wil nogmaals, ook namens de andere broeders en zusters, die ditzelfde uit de grond van hun hart menen, onze grote dankbaarheid betuigen, aan allen die er toe hebben bijgedragen, deze week tot een onvergetelijke tijd te maken. Ik heb deze dingen gezegd in de naam van onze Heiland Jezus Christus, Amen.

Zuster Edeling
(gem. Dordrecht).

Johannes Huss

Johannes Huss, Boheems priester en professor aan de universiteit te Praag, werd wegens ketterij de 6de juli 1415 ter dood gebracht. Zijn as werd over de Rijn uitgestrooid. Maar zijn onsterfelijke ziel steeg hoger dan de brandstapel en zijn stem klinkt nog voor de vrijheid van de wereld.

Johannes Huss was het slachtoffer van onverdraagzaamheid. Hij vroeg om vrijheid van geweten en het antwoord was een wrede dood. Zo gaat onverdraagzaamheid te werk: uitfluiten, grijpen, doden als zij durft; gluipen, verminken in het donker, wanneer haar laffe ziel zich in de minderheid weet. Met onverdraagzaamheid valt niet te praten. Zij is het roofdier in de wereld van het denken, een hyena op geloofsgebied. Waar onverdraagzaamheid heerst, daar is stilstand. De kerk, waartoe Huss behoorde, was corrupt geworden en hij riep haar toe zich te verbeteren. Hij ontdekte dat de verordeningen van het evangelie, zoals die door de Heiland waren ingesteld, veranderd waren en vroeg om een herstelling van de vormen, die door de oorspronkelijke Kerk in acht werden genomen. Hij wist dat de priesters zich meer om bezit en macht bekommerden dan om de zielen der mensen en hij deed een beroep op hen om hun hebzucht te laten varen. Hij sprak nederig, in naam van de waarheid. Het antwoord was de dood op de brandstapel. Hij zou zeker de woorden van de Meester hebben kunnen aanhalen: „Gij doet Gods gebod wel te niet, opdat gij uwe inzetting zoudt onderhouden”. (Marcus 7 : 9).

Hij bepleitte dat ieder mens het recht moest hebben voor zichzelf over de juistheid van een standpunt te beslissen, dat hem werd voorgelegd. „God zij mijn getuige”, antwoordde hij tijdens zijn verhoor, „dat ik niet hardnekkig aan mijn mening blijf vasthouden, maar dat ik die met vreugde zal veranderen, wanneer mij iets beters wordt getoond”. Hij hield zich aan de leerstelling, dat de waarheid het heiligst is. „O, gelovige Christenen, zoek de waarheid, hoor de waarheid, leer de waarheid kennen, heb de waarheid lief, spreek de waarheid, verdedig de waarheid ten dode toe”. De man, die aldus de grondslag van alle vooruitgang onder woorden bracht, werd met een smadelijke dood beloond.

Hij zeide, dat het evangelie voor allen was en dat ieder lid volledig deel moest hebben aan zijn zegeningen. Het was de gewoonte om de leden alleen het brood van het sacrament te geven, terwijl de priester het brood en de wijn ontving. Huss vestigde de aandacht op het sacra-

ment, zoals dat door Christus was ingesteld en vroeg de kerk dit na te volgen, waardoor hij in ongenade viel.

Toen hij naar het gerechtshof in Constanz ging, kreeg hij van koning Sigismund, die bij het uitspreken van het doodvonnis tegenwoordig was, een vrijgeleide.

Johannes Huss hield rede en geweten hoog. De in verwarring gebrachte priesters, die in die donkere dagen nooit diep hadden nagedacht, beefden en spraken de doodstraf over de denker uit.

Het recht van de mens om voor zichzelf te denken, is een oerprivilege. Dat recht werd door de Heer nimmer aangetast. Niet door geweld, maar door licht, waarheid en onderricht maakt de mens vooruitgang.

In de grote Raadsvergadering, toen het Plan van Zaligheid aan de scharen geesten werd voorgelegd, werd het recht om vrij te kiezen erkend. Het derde deel van de hemelse scharen, dat toen viel, moet het gevolg van zijn keus dragen. Judas zeide: „Maar Michaël, de aartsengel, toen hij met den duivel twistte, en handelde van het lichaam van Mozes, durfde geen oordeel van lastering tegen hem voortbrengen, maar zeide: De Heere betraffe u”. De Schrift en het gezonde verstand gaan hier hand in hand, toch is er eeuwen lang over de zaak gestreden. Onverdraagzaamheid waart nog steeds rond. Weliswaar is zij niet meer zo onverhuld, maar nog hetzelfde nare, infame dier. Brandstapels zijn er niet meer, doch even verschrikkelijke middelen tot vernietiging, ofschoon subtieler, werden door de onverdraagzaamheid toegepast. De marteling van de geest is vaak erger dan die van het lichaam.

Op een plein te Praag heeft men een groot standbeeld voor Johannes Huss opgericht. Hoog en majestueus staat hij daar, in een wereld vol dwaling; hij roept de mensen toe omhoog te zien en op te staan. Hoe heeft de wereld naar die oproep geluisterd!

De hervormers waren beter in staat hun werk te doen, want Huss had het cement van onverdraagzame autoriteit losgewrikt. Sinds dien hebben wij zo veel vooruitgang gemaakt, dat het bijna onmogelijk is te geloven, dat er ooit een tijd is geweest, zo donker en wreed, dat zulk een zuivere liefhebber van de waarheid de marteldood moest sterven.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een verdraagzame organisatie. Zij houdt zich met grote overtuiging aan haar eeuwige waarheden vast, maar kent ieder mens het recht toe te geloven zoals hij dat wenst. Heiligen der Laatste Dagen behoren verdraagzame mensen te zijn. „Wij eisen het recht om de almachtige God te dienen volgens de ingeving van ons geweten, en kennen alle mensen hetzelfde recht toe; laat hen aanbidden, hoe, waar, of wat zij ook willen”.

Johannes Huss werd verbrand, doch niet schuldig bevonden.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

GEDOOPT IN VERSCHILLENDE PLAATSEN

ALKMAAR

Faas, Eduard Nicolaas Hendrik; 18 juni 1962

ANTWERPEN

van Gogh, Martin Jean Marie; 14 juni 1962

DORDRECHT

Boelaart-Nederhand, Elizabeth Maria; 8 juni 1962

Vernes-Slingerland, Jannie; 3 juni 1962

ENSCHEDÉ

van Handenhove, Jane; 19 juni 1962

GENT

Depape-Hutton, Violet Iris; 15 juni 1962

GRONINGEN

Verboekend-van der Linden, Maria Dina Alleida; 4 juni 1962

Verboekend, Johanna Cornelia Maria; 4 juni 1962

Verboekend, Hendrica; 4 juni 1962

GOUDA

van Arkel, Boukje; 25 mei 1962

IJMOND

Merkelbach, Joyce Thelma; 28 mei 1962

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Pauw, Robert Pieter Willem; 22 juni 1962

Vergonet, Gerrit Jacob; 29 juni 1962

DEN HAAG

Dengah, Everhard Henri; 31 mei 1962

Dengah-Munters, Rosalia Maria; 31 mei 1962

Dengah, Ronald Hubert Hendrik; 31 mei 1962

Dengah, Henri Jean Francois; 31 mei 1962

de Visser, Henriette Maria; 7 juni 1962

Klâring, Raymond Emanuel Cornelis; 31 mei 1962

Hage, Lucia Falkenberger; 21 juni 1962

Letsch, Elly Klazina Maria; 28 juni 1962

Mutinga, Ronny; 21 juni 1962

Udink-Schipperrijn, Johanna Jacoba Maria; 28 juni 1962

van der Waart van Gulik, Rinze; 21 juni 1962

van Belzen, Bertha Jozina; 21 juni 1962

ROTTERDAM NOORD

Hool, René Henri; 3 juni 1962

Hool, Annemarie Louise; 3 juni 1962

„De Ster”

ROTTERDAM ZUID

Beeke, Geertruid; 8 juni 1962

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

AMERICAN

Sellers, Cecil Charles; 20 mei 1962 tot priester

DEN HELDER

Gunster, Johannes; 3 juni 1962 tot diaken

de Vries, Pieter Cornelis; 3 juni 1962 tot diaken

DORDRECHT

Slingerland, Jan; 20 mei 1962 tot leraar

ENSCHEDA

van Handenhove, David Benjamin; 24 juni 1962 tot diaken

Hofte, Johan Hermanus Engelbertus; 17 juni 1962 tot leraar

Hofte, Johan; 1 juli 1962 tot diaken

Meyer, Johan; 20 mei 1962 tot diaken

GENT

D'Hoor, Roger André, 6 mei 1962 tot priester

Mahieu, Raphael Roger; 27 mei 1962 tot leraar

GOUDA

Bostelaar, Carel Pieter; 13 mei 1962 tot priester

OVERLEDEN

ENSCHEDA

Blijdstra, Rienk Joseph; 18 juni 1962

INGEZEGEND

DEN HELDER

Bartholomeusz, Jenneke Adriana; 3 juni 1962

Merbeek, Marina Patricia; 3 juni 1962

GENT

Servaes, Eddy Jean; 7 januari 1962

OVERGEPLAATST

Osborne, Gordon; van hoofdkantoor naar Almelo

Chatterton, Jerry; van Haarlem naar het ambt als reizende zending

Griffin, Lynn; van Zwolle naar Haarlem

van Ry, Otto; van Eindhoven naar Zwolle

Nelson, Merrill; van Amsterdam West naar Eindhoven

Cheney, Richard; van Bennekom naar Zeist

Peterson, Richard; van Nijmegen naar Bennekom

Roozemon, Gus; van Zeist naar Nijmegen

de Rijke, Robert; van Amsterdam West naar Zeist

Vlam, Alvin; van het ambt als reizende zending naar hoofdkantoor

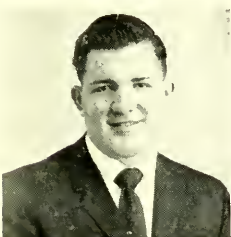
Carr, Lloyd; van Zeist naar het ambt als reizende zending

van Schalkwijk, Albertha; van Rotterdam Noord naar hoofdkantoor

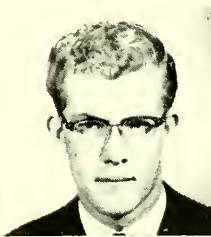
Steffensen, Merelda; van Den Haag naar Rotterdam Noord
 Goebel, Frances; van Rotterdam Noord naar Den Haag Noord
 Shaw, Beverly; van Rotterdam Noord naar Den Haag Noord
 van der Beek, Harry; van Hilversum naar Den Haag Zuid
 Mauerman, David; van Rotterdam Noord naar Hilversum
 van Dyk, Gerald; van zendingsschool naar Rotterdam Noord
 Blodgett, Gary; van Den Haag Zuid naar hoofdkantoor
 Vuyk, Martinus; van Enschede naar Amsterdam West
 van Woerkom, Dean; van het ambt als reizende zendeling naar Enschede
 Heaps, Dale; van het ambt als reizende zendeling naar Amsterdam West
 Bogar, Garreth, van hoofdkantoor naar het ambt als reizende zendeling
 Rock, Brent; van Amsterdam Zuid naar het ambt als reizende zendeling
 Weenig, Paul; van Den Helder naar Amsterdam Zuid
 Knudsen, Kent; van Dordrecht naar Den Helder
 Niederhauser, Richard; van Hengelo naar Dordrecht
 Randall, Harry; van Amsterdam Oost naar Hengelo
 Roberts, Stephen; van Enschede naar Amsterdam Oost
 van Leuven, Ross; van Assen naar Enschede
 Vellinga, Clarence; van Den Bosch naar Assen
 Anderson, Howard; van zendingsschool naar Den Bosch
 van der Kooi, Stephen; van Amsterdam Oost naar Enschede
 Jenkens, Joseph; van Enschede naar Amsterdam Oost
 van der Ende, Fred; van Arnhem naar Leeuwarden
 Felix, Earl; van Leeuwarden naar Utrecht
 Mooy, Gerrie; van zendingsschool naar Arnhem

AANGEKOMEN

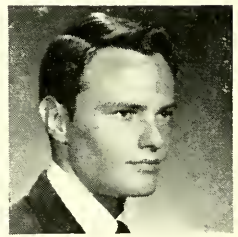
Anderson, Howard Shelton; van Arburn, Wyoming
 Anderson, Jay Lloyd; van Weizer, Idaho
 Anderson, Thomas Charles; van Los Angeles, California
 Brammer, Margaret; van Thorton, Idaho
 Chester, Daniel Leon; van Richmond, California
 van Dyk, Gerard Robert; van Bountiful, Utah
 Jorgensen, Lee Budd; van Gunnison, Utah
 Lowe, Daniel Joseph; van Lovell, Wyoming
 Mooy, Gerrie John; van Salt Lake City, Utah
 Neerings, Pieter Wilhelmus; van Salt Lake City, Utah
 Neerings-Sieverts, Nelly Cornelia; van Salt Lake City, Utah
 Noorda, Steven Ray; van Ogden, Utah
 Riggs, Michael Turnbaugh; van Phoenix, Arizona
 Stephens, Robert Ellwood; van Pocatello, Idaho
 Westbroek, Keith Herman; van Ogden, Utah

Howard S. Anderson

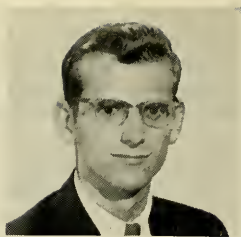
Jay L. Anderson

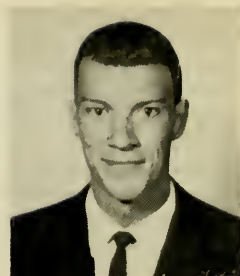
Thomas C. Anderson

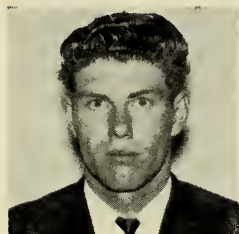
Margaret Brammer

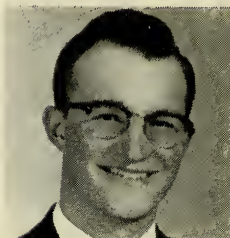
Daniel L. Chester

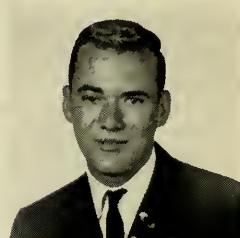
Gerard R. van Dyk

Lee B. Jorgensen

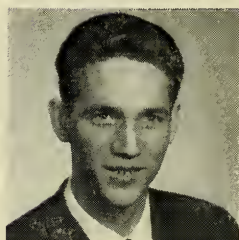
Daniel J. Lowe

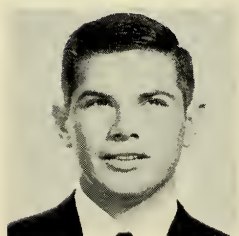
Gerrie J. Mooy

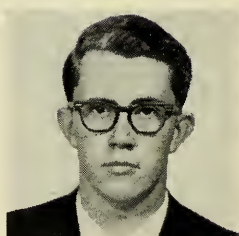
Pieter W. Neerings
N. C. Neerings-Sieverts

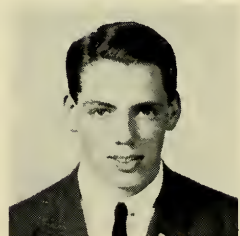
Steven R. Noorda

Michael T. Riggs

Robert E. Stephens

Keith H. Westbroek

VERTROKKEN

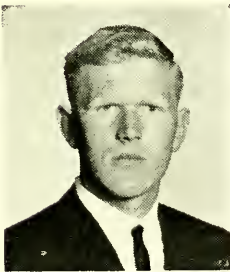
- Parker, Karen Rae; aangekomen 27 juni 1960, vertrokken 27 juni 1962.
Werkzaam geweest: Utrecht, hoofdkantoor, Rotterdam, Amsterdam, Den Haag.
- Dabel, John Duane; aangekomen 20 april 1960, vertrokken 24 juni 1962.
Werkzaam geweest: Den Haag, Delft, Amersfoort, Eindhoven, Rotterdam, Leeuwarden, Bennekom, 's-Hertogenbosch.
- Harmer, Paul Arnold; aangekomen 9 december 1959, vertrokken 8 juni 1962.
Werkzaam geweest: Hilversum, Rotterdam, Enschede, Groningen, Den Haag, Dordrecht, Oostende, Amsterdam.
- Thomas, William Richard; aangekomen 9 december 1959, vertrokken 8 juni 1962.
Werkzaam geweest: Harlingen, Zwolle, 's-Hertogenbosch, Rotterdam, Antwerpen, Amsterdam, reizende zendeling.

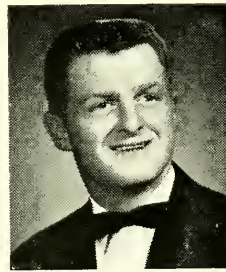
Karen R. Parker

John D. Dabel

Paul A. Harmer

William R. Thomas

wat wij ons ernstig voornemen

door Richard L. Evans, lid van de Raad der Twaalven

Het is wel eens goed om te overdenken, wat van onze ernstige voornemens terecht is gekomen. Er zijn oogenblikken in ons leven, dat wij het gevoel hebben, dat er een blad wordt omgeslagen, het gevoel van een opnieuw beginnen. En dat gevoel gaat dan dikwijls gepaard met een min of meer beslist voornemen om het beter te doen, om beter te zijn. Later kan er evenwel een tijd komen, dat „wij ons bekeren van onze bekering”.

Deze woorden, ongeveer vijftig jaar geleden neergeschreven, wijzen op de tijd, dat er van de overeenkomst, die de mensen met zichzelf sluiten, niets terecht komt. Die tijd, waarin de kracht van ons besluit op de proef wordt gesteld, is gevaarlijk. Als wij toegeven, verliezen wij de grond onder onze voeten. Het vertrouwen te verliezen *in* andere mensen is ontmoedigend, het vertrouwen te verliezen *van* anderen is pijnlijk, maar het verlies van vertrouwen in onszelf is fataal. Dit is vaak het gevolg van te hoog grijpen, van te snel besluiten. Onstuimig afgelegde verklaringen, buitengewone beloften, onbezonnen voorstellen en het plotselinge, plechtige zweren dat wij dit of dat zullen doen, zijn maar al te dikwijls het voorspel van een afzien van de aangekondigde verbetering. Het is dikwijls beter kalm en rustig te doen wat wij kunnen doen, dan plechtig te beloven dat wij meer zullen doen dan redelijkerwijs van ons verwacht mag worden. Het is van even groot belang de beloften, onszelf gedaan, te houden als die, welke wij in het openbaar afleggen. Doch zelfs wanneer er onverstandige besluiten zijn genomen, zonder voorbereiding en zonder de nodige kennis van feiten, moeten die niet impulsief worden ingetrokken, maar na ernstig beraad met ons hogere zelf. Zij mogen niet in een opwelling op zij worden gezet onder druk van de verleiding, waartegen zij bedoeld waren ons te beschermen. Het is goed om goed te besluiten, maar het is niet goed om snel te besluiten en zich daarna snel aan het besluit te onttrekken. Vasthoudendheid en doorzettingsvermogen zijn de werkelijke karaktervormers. Een rustig, met biddend hart genomen besluit om het beter te doen, om beter te zijn, is van meer waarde dan een trotse verklaring over wat we van plan zijn. Het is beter dagelijks een weinig aan onze verbetering te werken, dan een plotselinge verandering van onszelf te beloven, om daarna tot de ontdekking te komen, dat wij hopeloos te kort schieten in wat we gezegd hebben. God schenke ons die konsekwente standvastigheid van karakter, die nodig is om te besluiten wat wij moeten besluiten en dan tot het einde toe te volharden.